

i Skat, og de beslutte med sig selv, at de ville klemme det ned til det mindst mulige, er det meget vanskeligt at undgaa, at det sker, og at Folk tage ind ved Mindreansættelse det, som de skulle betale mere i Skat.

Man taler saa om Beskatning af Børspapirer og Terminsspekulationer, og det lyder udmærket smukt, at man skal beskattede Terminsforretninger; men hvad tror man, at man fiskalt faar ud af det? Den tyske Børsskat har, forekommer det mig, vist, at de Forventninger, man har næret til den, ere blevne i meget høj Grad skuffede, og jeg kan ikke sige andet, end at den Stempellov, vi vedtog i Fjor, virkelig i ikke ringe Grad beskattede adskillige af de Skatteemner, der her har været Tale om. Det var en meget stor Forhøjelse af Aktiestemplet, en betydelig Forhøjelse ogsaa af Vekselstemplet og af forskellige andre Skatteobjekter, som høre indenfor denne Sfære.

Jeg har faaet det Indtryk af de nævnte to Partiers Udtalelser her — det skulde glæde mig, om det ikke var rigtigt, men jeg vil ikke skjule, at jeg har faaet det Indtryk —, at man vil modsætte sig de forelagte Skatteforslag og ikke blot, som man maaske kunde vente, Forbrugsskatterne, men at man i Virkeligheden ogsaa vil stille saadanne Fordringer til Indkomst- og Formueskatten, at det vil være ensbetydende med at modsætte sig dens Gennemførelse. Jeg beklager det i meget høj Grad, og jeg kan ikke forstaa, at de ærede Medlemmer kunne forsvare at tage et saadant Standpunkt. Naar de dog indrømme, at det er nødvendigt at skaffe Balance i Statshusholdningen, og naar de nødes til at indrømme, at den Balance kan, som Forholdene ligge, ikke skaffes ved en radikal Nedsættelse af Militærudgifterne, forstaaer jeg ikke, at man ikke dog saa nogenlunde — man kan jo stille sine Betingelser i Enkeltheder — er villig til at medvirke til, at Balancen skaffes ad de Veje, som overhovedet ere mulige. Thi at man vil medvirke til at skaffe Balance ad umulige Veje, kan jeg ikke takke de Herrer for.

Naar jeg vender mig til de andre Partier her i Salen, vil jeg først sige et Par Ord til Højregupperne. Jeg har med Paaskønnelse hørt de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), for saa vidt de i utvetydige Ord tilsagde Regeringen deres Bistand til at tilveje-

bringe Balance og ikke paa noget Punkt sagde sig afgørende løs fra det Grundlag, som her foreslaas. De have forbeholdt sig al mulig Kritik, de have forbeholdt sig i Enkeltheder at foreslaa Ændringer, men der er kun et enkelt Punkt, hvor der, omend meget forsigtigt, er antydet Modstand, og det er det, hvorefter jeg gerne vilde sige et Par Ord. Det er med Hensyn til Formueskatten.

Det var navnlig det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, der, ganske vist i forsigtige Vendinger, advarede mod at tro, at man kom frem ad den Vej, hvor Formueskatten var. Det ærede Medlem mente, at Formuen var tilstrækkelig beskattet ved Indkomstskatten. Men nu er det et Princip, vi allerede i 1903 kom ind paa i vor Skattelovgivning, som man ogsaa er inde paa i flere andre Landes Skattelovgivning, og som det ærede Medlem umuligt, forekommer det mig, kan tro, vi ville fravige, at vi beskattede Formueindtægten højere end Indtægten af personligt Arbejde. Jeg tror, at hvor dette Princip en Gang er indført, kommer man ikke bort derfra. Det er givet, at Tendensen gaar i den Retning i hele den europæiske Skattelovgivning, at man tilstræber at komme ind paa det, hvor man ikke har det — ogsaa i England er man i de sidste Aar kommen ind paa det —, og man viser ingen som helst Tendens til at forlade denne Fremgangsmaade. Det ligger sikkert i, at den i sig selv er retfærdig. Jeg skal ikke komme ind paa den af alle kendte Motivering af, hvorfor Formueindtægten har større Værdi for den paagældende og derfor større Skatteevne end Indtægten af personligt Arbejde. Altsaa, hvis man fra Højres Side vil hjælpe Regeringen med Gennemførelsen af en Indkomstskattelov, der giver en betydelig Indtægtsforøgelse, maa man ogsaa hjælpe os med Gennemførelsen af en Forøgelse af Formueskatten, thi Formueskatten er efter det Skattesystem, vi her i Landet følge, i Virkeligheden kun et Led i Indkomstbeskatningen.

Der er en anden Ting, jeg vil bede ærede Medlemmer betænke. Fra Regeringens og Regeringspartiets Side har man strakt sig meget vidt. Dette Ord maa naturligvis forstaaes relativt, jeg mener, at i Forhold til det principielle Standpunkt, man i Regeringen og Regeringspartiet indtager til Skattespørgsmaalene, har man strakt sig ret vidt med Hensyn til Forbrugsskatter, og naar man har strakt sig saa vidt, er det under den bestemte Betingelse, at